

Forslag ikke skulde blive til Lov. Jeg vil derfor stemme med det ærede Mindretal, idet jeg kan stemme for Lovforslaget i Folketingets Affattelse. Lykkes det ikke at faa det ført igennem nu under denne Form, vil jeg dog haabe, at det maa kunne lykkes i et Fællesudvalg at faa et noget bedre Resultat frem end det, der herefter vil foreligge.

Der er fra et Udvalg i det andet Ting fremsat en Opfordring til Ministeren om at fremsætte et Lovforslag om en Folkeforsikring m. v. Det har den ærede Ordfører for Mindretallet (Johansen) jo betegnet som noget, der var ønskeligt og godt, og vi, som gerne ville være med til at faa det bedst mulige Resultat ud af Alderdomsunderstøttelsesloven, kunne nok sige, at da var Idealet naaet; men det vil jo være mange Aar, og de, der nu ere inde under Alderdomsunderstøttelsesloven, ville ingen Gavn faa deraf. Altsaa, at faa den nuværende Lov saa god som mulig, forekommer mig at være et Formaal, vi alle skulle hjælpe til her at opnaa, til Gavn ikke alene for de paagældende, men efter min Mening ogsaa, som jeg har sagt, for Landets Kommuner.

Ordføreren (Johansen): Over for det ærede Medlem for 6te Kreds (Johansen), der var Ordfører for Mindretallet, skal jeg tillade mig at bemærke, at naar det ærede Medlem mente, at det var en Imødekommen fra Folketingets Side at gaa med til strengere Værdighedsbestemmelser end dem, der findes i Loven af 1891, skal jeg erkende, at det er en Indrømmelse fra det andet Tings Side, men denne Indrømmelse har dog i Virkeligheden saa godt som intet at sige, efter at det af Indenrigsministeren i Folketinget er oplyst, hvorledes Praksis er i Indenrigsministeriet med Hensyn til Alderdomsunderstøttelse til Personer, der have ført et uordentligt Levned, en Praksis, der neppe tidligere har været almindelig bekendt. Derefter nægtes Alderdomsunderstøttelse ikke blot, som man skulde tro, efter selve Ordene i Lov 9de April 1891, naar det uordentlige Levned har været Aarsagen til Trangen, men ogsaa selv om Trangen ikke bestemt kan siges at hidrøre fra vedkommendes uordentlige Liv; Trangen behøver ikke absolut at kunne tilskrives den Omstændighed, at vedkommende har været en Drukkenbolt o. s. v.; det er i og for sig nok, naar det lastværdige Liv er oplyst. Indenrigsministeriet nægter saa uden videre Alderdomsunderstøttelse, og man indskrænker sig ikke til at se tilbage

paa de af Folketinget foreslaaede 5 Aar ikke en Gang de sidste 10 Aar, undertiden er man gaaet endnu længere tilbage i Tiden. Det er ganske sikkert en Forstaaelse, som — det kan der neppe være mindste Tvivl om — er i fuld Overensstemmelse med Tanken i Lov 9de April 1891. Efter at denne Praksis er slaaet fast ved gentagne Afgørelser i en Aarrække, har i Virkeligheden, som jeg for øvrigt ogsaa tror, den højtærede Indenrigsminister har berørt, Folketingets Indrømmelse ikke saa meget at betyde. Det vil ikke være nogen videre Vinding at faa en Bestemmelse i saa Henseende ind i Lovforslaget som den, der er vedtagen af Landstinget, og som Folketinget til Dels er gaaet ind paa. — Naar det samme ærede Medlem omtalte, at det undertiden kunde være haardt for en Person, der ikke har kunnet holde sig fri for Fattighjælp i de sidste 10 Aar, at blive nægtet Alderdomsunderstøttelse, saa kan jeg vel indrømme dette, men lignende vil jo kunne indtræffe, ligegyldigt hvilket Tidsrum man end bestemmer. Sætter man 5 Aar, kan det ogsaa siges, at det kan være strengt nok, at Alderdomsunderstøttelsen skal nægtes, fordi vedkommende ikke i de fulde 5 Aar har været i Stand til at holde sig fri for Fattighjælp. Saadanne Tilfælde ere uundgaelige, men jeg vil dertil sige, at en Person, der er agtværdig og ordentlig og som der ikke er noget at sige paa, dog i Reglen vil blive hjulpen over den Tid, i hvilken han skal have ernæret sig uden Fattighjælp, enten man sætter det ene Tidsrum eller det andet. Jeg kan fremdeles ikke se det rigtige i, at man her skulde gaa lavere, end hvad der nu gælder. Tænker man paa en Revision af den gældende Lov — og det maa antages, at det andet Ting har dette i Sinde, i hvilken Henseende jeg i alt Fald kan henvise til den Indstilling, der er afgiven af Folketingsudvalget den 7de Maj angaaende Spørgsmaalet om Oprettelsen af en Folkeforsikring — og man vil gaa den Vej at stille større Fordringer i Retning af Selyhjælp, saa forekommer det mig, det maa være uheldigt nu at gaa

Rettelser.

- Sp. 631, L. 3 f. n.: Ordet „kunne“ udgaar.
 — 636, Stk. 2., L. 2: Ordet „ikke“ udgaar.
 — 652, Stk. 2., L. 3 f. n.: „thi“. læs: „og“.